

SPOLEČNOU
CESTOU

Červen 2011

Úvodní slovo.....	2
--------------------------	----------

Vzpomínáme	3
-------------------------	----------

Rozhovor	5
-----------------------	----------

Příspěvky ze života farnosti

Křížová cesta.....	7
--------------------	---

Květen - měsíc Panny Marie.....	8
---------------------------------	---

Pout' po stopách	8
------------------------	---

Ministranti v Olomouci.....	10
-----------------------------	----

První svaté přijímání.....	11
----------------------------	----

1. kongres o Božím milosrdenství.....	12
---------------------------------------	----

100 let jednoty Orla v Olešnici	13
---------------------------------------	----

Noc kostelů 2011.....	14
-----------------------	----

Ze života farnosti

Pozvánky, poděkování.....	15
---------------------------	----

Svátosti a svátostiny.....	15
----------------------------	----

Eucharistický průvod

Svatý Jan Maria Vianney rád říkal svým farníkům: „Přistupujme k přijímání. Nejsme jej hodni, ale potřebujeme jej“. Ve výčtu potřeb současného mladého člověka bychom sotva mohli očekávat zmínku o eucharistii. Jakoby všechno to vnější, neskutečné a přece tolik hmatatelné, přebilo pravdu hloubi (hloubky) srdce bijícího pod neproniknutelným nánosem našim spěchů, přání, aktivit i utopii.

Pravdu musíme hledat. Pravdu života eucharistie není možné uchopit do povrchnosti našeho myšlení. Stejně jako nemůžeme vlastnit pravdu, ale můžeme se jí dotýkat, není možné vlastnit eucharistii, ale je nám dáno žít v neustálém kontaktu s Ní.

Eucharistie je Božím přebýváním, které nás vytrhuje z jistoty tohoto světa a staví před nás skutečný význam stvoření. Jako by skrze svátostné přebývání zaznívala slova: „Syťte se láskou“, všechno, čím uspokojujeme naše fyzické i duchovní potřeby, všechno to plytké a pomíjející nedokáže nahradit v srdci člověka místo, které patří té největší lásce.

Proto je spousta vysedávajících mladých lidí, tváří znavených, přestože mají všechno a daleko více než jejich otcové a pradědové. Přesto nedokáží nasytit hloubku nitra svého srdce, na kterou může dát odpověď jenom Bůh. Všechn alkohol, drogy a uvolněná morálka nejsou než náplastí na otevřenou ránu duše, kterou věci tohoto světa nikdy dostatečně neuspokojí.

Adorace je tedy tou největší investicí, tím největším luxusem, který si můžeme dopřát. Připomíná mi to život chudého člověka, který se vydá podle snu hledat poklad. Jde do daleké země a doptává se na místa, která viděl ve snu. Po dlouhém putování narazí na starce, který mu odpoví, že poklad jej čeká doma pod chalupou. On se vrací a skutečně doma vykopává vysněný poklad.

Eucharistie je tím největším pokladem a přesto podnikáme cesty za dobrodružstvím ve snaze obohatit svůj život, abychom nakonec potkali člověka, který nás opět nasměruje k víře, k eucharistii, kterou jsme ve svém plytkém hledání přehlédli.

Eucharistii nemůžeme nikdy vlastnit, ale můžeme se jí nitrem srdce dotýkat a společně se klanět při procesí našim městem.

Váš farář Pavel

Marie Mistrová

Její život byl prosycen láskou a nic z toho, co je v životě včleněno do lásky neumírá.

Přijměte pár podnětů z rozloučení s farní kuchařkou...

Během návštěvy dětské nemocnice Matka Tereza řekla nemocné holčičce, že každá bolest je pusou od Ježíše. Holčička ji poprosila, aby se k ní sklonila a potichu ji zašeptala do ucha: „Prosím, můžeš říct Ježíšovi, aby mi nedával tolik pusinek?“

Z kolika objetí bolestí byl protkán život paní Marie Mistrové. Jeden staříčkový francouzský kardinál vzpomíná na bolest slovy: když jsem pochopil, co je bolest, dovedl jsem již jenom plakat.

Nebylo návštěvy přátel, kterým by na faře neposloužila, jako by ji už tenkrát patřilo slovo Písma: „Neboť jsem hladověl a dali jste mi jíst, žíznil jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestách a ujali jste se mne...“. Darovat sebe samu pro ni znamenalo být šťastnou, našla štěstí svého života v oběti a životě pro druhé. V životě, který dokázal překročit rámec vlastní biologické rodiny a věnovat se službě pro Boží království, neboť cokoli jste učinili pro jednoho z mých nejnepatrnějších, říká Ježíš, pro mě jste učinili.

„Nakonec zůstává víra, naděje a láska, ale největší z nich je láska...“. Láska nikdy nepřestává, trvá navěky. Proto můžeme vnímat, co je do lásky včleněno, nepodléhá zániku – všechno co paní Mistrová činila s láskou, překračuje onu hranici smrtelnosti.

Můžeme toho v životě vykonat mnoho, ale nesmrtelná bude pouze láska. Opravy fary a vybudování Komunitního centra Rafael by se neobešly bez její účasti a podpory. Nebyla brigáda, kdy by nevařila a nesháněla jídlo. Nebylo dne, kdy nás nepovzbuzovala k dokončení oprav kavárny a fary. Říkala: „Jestli se to tu někdy dokončí, tak se poprvé v životě opiju“.

Nebrala si z nás servítky a přitom žila pro nás. Milovala člověka natolik, že mi řekla... „Pane faráři, nic si z toho nedělejte, až vás přeloží, já půjdu s vámi.“

Děkuji za oběť Vašeho života, za lásku, kterou jsem díky Vám mohl přijímat, děkuji za oběť posledních měsíců Vaší nemoci, kterou jste přinášela za nás. Z našich pozemských věcí nás překročí pouze ty skutečnosti, které jsme naplnili láskou. Být prosycen láskou v životě i ve smrti, to je odkaz paní Marie Mistrové, která překročila hranici lásky rodiny v tom nejužším slova smyslu a stala se tak pro nás farní mámou, která viděla a reagovala na potřeby celé farnosti.

Vnímáme, že i Vaše místo odpočinku je plné nikoliv smrti, ale života...

Za tento příklad naroubování na lásku věčnou děkuji

otec Pavel

Proniknut láskou

Úvodní slova posledního rozloučení s otcem arcibiskupem Karlem Otčenáškem začínala: „Proniknut láskou...“. Skutečně, od let bohosloveckých jsem nepravděpodobně otce arcibiskupa potkával, jeho přátelská povaha, jeho otevřené srdce, to vše dokázalo zbořit jakékoli bariéry.

Potkat člověka jeho formátu znamenalo prožít kousek evangelia. Setkání s ním nezanechávalo prázdnotu vlastní hořkosti, naopak, vyplňovalo překlapy života láskou. Shromáždil velké množství výpovědí, „kamínky“, svědectví o životě totality, krutého teroru i normalizace. Sám vzpomíná na léta vězení: „Nikdy bych nepoznal tak opravdové přátelství tolika ušlechtilých lidí, nikdy bych tak hluboce nepoznal své lidské meze, ale také, jak i při nejtěžším fyzickém omezení může být člověk svobodný uvnitř. Opravdu mám Pánu Bohu za co děkovat!“

I na odpočinku byl činný ve sportovní organizaci Orel. Přivítat a poznat jsme jej mohli v Olešnici v roce 2001 při odhalování pamětní desky P. Leopoldu Benáčkovi na Orlovně.

Do vězení mu maminka vzkázala: „V žádném případě nezdá, i kdyby tě měli zabít!“ Vyprosme si stejně silné maminky, které by své děti dokázaly proniknout láskou k víře, aby i jednou na našich oznámeních mohlo opět stát: „Proniknut láskou...“

otec Pavel

V tomto čísle Společné cesty bychom vám rádi představili boskovického děkana, P. Miroslava Šudomu, který nedávno v naší farnosti provedl vizitaci. Jsme rádi, že nám poskytl rozhovor, který otiskujeme.

Protože pocházíte z Bohuňova, tak Vás mnozí naši farníci znají z doby krátce před rokem 1989, než jste nastoupil do semináře. Mohl byste nám krátce přiblížit, jakými cestami se ubíral Váš život, než jste se zase před několika lety vrátil do našich končin?

Na tuto otázku se dá jen velmi těžko odpovědět, aniž bychom ji pojali jako jedinou otázku tohoto rozhovoru.

Pokud vím, tak jste byl svého času nejmladším knězem Brněnské diecéze. Nejste v současnosti jejím nejmladším děkanem? Nebo už není pravidlem, že děkany bývají kněží jmenováni až v pokročilejším věku?

Už ne. Nejmladší či nejstarší je vlastně nepodstatné. Služba kněze v diecézi je podíl na službě biskupa. A jestli díl této biskupovy zodpovědnosti kněz nese v pětadvaceti nebo ve čtyřiceti nemusí být vždy rozhodující. Ostatně, náš pan biskup dostal na starost diecézi v době, kdy byl jen o trochu starší než já nyní.

Je úřad děkana jen jakousi čestnou funkcí? Jaká je vlastně jeho úloha? Je výkon tohoto úřadu službou spíš kněžím nebo laikům?

Jak jsem již odpověděl výše, je to podíl na službě biskupa. Biskup je „vlastním pastýřem v diecézi“, pro jednotlivé děkanství je tímto pastýřem také děkan.

Biskupové mívají pro svoji službu hesla. Máte i Vy pro svoji službu nějaké takové heslo?

Ne.

Zdá se mi, že oproti pojmům farnost nebo diecéze rozumíme pojmu děkanát méně. Jak byste nám vysvětlil úlohu děkanátu v životě Církve?

Existuje pravidlo: „Milost předpokládá přirozenost.“ Toto platí i v církvi. Jsou věci, které vychází z přirozenosti. Biskup nemůže být přítomen v každé jednotlivé farnosti své diecéze, proto tam posílá faráře. A protože z přirozené povahy věci vychází poznání, že lépe se spravuje (organizuje) menší celek, než velká diecéze, tak existují děkanství. Měla by to být skupina farností, které k sobě přirozeně patří a do určité míry sdílejí své vzájemné radosti i starosti.

Zdá se Vám, že děkanáty obecně fungují dobře?

Co se zdá, to je sen. Mám tedy sen o tom, že křesťané budou následovat Krista bez výhrad, že kněží budou služebníci a správci Božích tajemství jako znamení budoucího života, že děkanáty budou fungovat skvěle.

Proč vlastně došlo v nedávné minulosti ke změnám v územní působnosti děkanátů? Je to nějaká reakce na potřeby doby?

Ano!

Často slyšíme, že žijeme v nelehké době plné krizí (manželství, rodiny, víry,...), která nepřeje duchovním věcem. Jak Vy vnímáte tuto dobu?

Jako svou dobu. Nemám právo ji posuzovat nebo porovnávat. Žiji jen touto dobou. Jinou jsem nežil a žít nebudu. Je to doba mého života a přes všechny nástrahy a těžkosti je to doba, ve které já žiji své štěstí.

My, laici, se často cítíme pod určitým tlakem, když s obtížemi rozdělujeme svůj čas a energii mezi zaměstnání zajišťující nám obživu, rodinu, veřejnou občanskou službu, službu ve farnosti, atd. Jak bychom se vlastně měli podílet na životě děkanátu?

Životem ve farnosti. Děkanství je pro farnost. Ne farnost pro děkanství.

Na co si myslíte, že jako laici nejvíce zapomínáme?

Na správné pořadí hodnot.

V nedávné minulosti prodělala olešnická fara opravy. Co pro Vás znamená fara? Měl by to být vedle kostela jakýsi další bod setkávání farnosti nebo čistě úřední budova s bytem faráře?

Fara je farní dům. Je to do jisté míry symbol otevřenosti církve. Kostel je místo nejintimnějšího setkání církve s Kristem. Tam nemohu každého pozvat. Je to místo tajemné. Fara ne! Ta má být jakýmsi mostem nebo branou do kostela. Je to místo velmi důležité.

Pro každého bývá cenný pohled zvenčí. Jak Vy, jako děkan, vnímáte naši farnost? Jak jsme vlastně ve vizitaci dopadli?

Dopadnout může jen ten, kdo padá. Věřím tomu, že olešnická farnost směřuje opačným směrem. Ale přece jenom: kdyby se vám zdálo, že padáte, tak se neptejte: „Jak nejlépe dopadnout?“, ale co udělat proto, abyste začali opět stoupat.

Děkuji za rozhovor a přeji Vám do Vaší služby Boží požehnání, pokoj a radost.

(rozhovor vedl Josef Kánský)

Křížová cesta

V jednom z jarních čísel Katolického týdeníku jsem si všimla fotografie, jak skupinka mladých lidí staví kříž. Mezi mladými byl i syn mé kamarádky Ivanky, která za svobodna bydlela u nás, v Břeclavi. Se zájmem jsem si přečetla článek, který k fotografii patřil. Psalo se v něm o tom, jak v Olešnici zbudovali křížovou cestu, a to na rozhraní tří farností. Hned se mi v hlavě uhnízдила myšlenka tuto křížovou cestu absolvovat.

Když jsem si na internetu na stránkách Vaší farnosti chtěla zjistit podrobnosti, nevěřila jsem vlastním očím, kolik akcí a aktivit Vaše farnost má. Hodně jsme o této křížové cestě s manželem mluvili, až jsme se nakonec rozhodli. Na Velký pátek se pojedeme do Olešnice!

Vzali jsme s sebou naše dva mladší syny, patnáctiletého Marka a osmiletého Petra. Právě o toho jsme měli obavu, jestli tuto 23 km dlouhou cestu zvládne. Vyrázili jsme autem brzo ráno, abychom stihli sraz v 7 hodin u Olešnického kostela. Ráno bylo chladivé, ale hřál nás příslib krásného počasí, a to se opravdu vydařilo.

Na náměstí se nás sešla šestnácti členná skupinka, včetně dětí. Autobusem jsme se přepravili na Veselku. Tam měl Václav (vedoucí naší skupinky a taky iniciátor myšlenky zbudovat tuto křížovou cestu) úvodní slovo. Společně jsme se pomodlili a šlo se. Olešničtí nasadili takové tempo, pro ně určitě obvyklé z jejich poutí, které nám málem vyrazilo dech. To nemáme šanci s Petříkem zvládnout. Musíme si víc pohnout, jinak je budeme brzdit.

Jednotlivá zastavení křížové cesty jsme si mezi sebou rozdělili, a tím jsme byli všichni její součástí. Četla se křížová cesta, která se četla minulý rok v Římě v Koloseu. Putovalo se od kříže ke kříži, ty byly různě rozmístěny, většinou na kopcích, kterých je tady dokola nepočítaně. Pro naše oči zvyklé jen na rovinu to byla krásná podívaná. Obdivovali jsme nejen krásnou rozkvetlou jarní přírodu, ale hlavně úsilí, s kterým byla tato křížová cesta vybudována. To, že někdo tyto kříže zhotovil a taky vynesl na tak vysoko položená místa.

Líbila se nám Vaše družnost. Během cesty se k nám vždy někdo přidal, a tak jsme měli možnost se s Vámi seznámit a taky se o Vaší farnosti více dozvědět. Velmi jsme si vážili, že s námi šel i Váš otec Pavel, který měl před sebou Páteční obřady. Snad je zvládl i po těch včelích žihadlech, co po cestě obdržel.

A ještě jednoho průvodce jsme měli - psa, který se k nám přidal hned na Veselce a provázel nás celou dobu. Od dětí si vysloužil nehezkou přezdívku, to proto, že se vyválel v kdejaké kaluži. Ale výdrž měl! Ostatně jako my všichni, protože tuto cestu nikdo nevzdal!

Společně jsme rozjímalí o utrpení našeho Pána a o tom hlavně Velký pátek je! Zůstaly nám krásné vzpomínky.

Huňáfovi z Břeclavi

Květen - měsíc Panny Marie

Letošní první májový den jsem prožila na Velehradě, při celostátním setkání maminek, kde jsme po tři dny mohly čerpat z poutavých přednášek P. Ladislava Štefka. Panna Maria je naší přímlyvkyní, pomocnicí, rádkyní a především naší duchovní maminkou. Takže se k ní nemusíme obávat přijít se všemi starostmi a bolestmi, které nás provází.

Děvčata byla s Misijním klubkem na pouti k Panně Marii na Vranově. Moc se jim tam líbilo a sestra Zdislava je dokázala svým vyprávěním povzbudit k radostné lásce k největší Misionářce - Panně Marii.

Také se v polovině května uskutečnilo ve farnosti 1. sv. přijímání. Svěřovala jsem je všechny, nejen svého kmotřence Viktorka, pod ochranu jejich nebeské Maminky.

21. května jsem si dopřála tu radost - být na pouti v Rokoli u Nového Města nad Metují. Nádherný sobotní májový den. Všichni jsme se povzbudili při homilii P. Romana Strossy i při jeho následné přednášce o vztazích - mezilidských i o našem vztahu k Panně Marii.

Ve farnosti jsme si mohli při májových pobožnostech připomenout život naší sv. Anežky Přemyslovny při čteních na pokračování. A při sobotních promluvách se dozvědět vždy další nové, povzbudivé události ze života Panny Marie. Nemohu také zapomenout na to, že Maruška v květnu odmaturovala a Markétka byla přijata na střední školu . . .

Vyjmenovala jsem jen několik radostí, které jsme v květnu prožívali. Při poslední májové mši svaté pan farář poznamenal, že je mu trochu smutno, že květen končí a že už se těší na ten příští . . . všichni jsme s ním souhlasili a v duchu si předsevzali, že Panně Marii zůstaneme věrni po celý rok.

Marie Adamcová

Pout' po stopách bl. Restituty Marie Kafkové a sv. Klementa Maria Hofbauera

Jistě mnozí o uvedených světcích víme, ale neškodí si události z jejich života připomenout. Vždyť opakování je matka moudrosti.

Bl. Restituta Marie Kafková se narodila 1. května 1894 v Brně - Husovicích, kde byl její tatínek ševcem. V té době ještě nebyl v Husovicích kostel, proto byla malá Helenka 13. května pokřtěna v kostele Panny Marie Nanebevzaté v Zábrdovicích. Brzy se pak rodiče se sedmi dětmi stěhovali do Vídně. V kostele sv. Brigity poprvé přijala sv. přijímání a biřmování. Vstoupila do kongregace sester Křesťanské lásky třetího řádu sv. Františka - Hartmannek a přijala jméno Restituta, t.j. Obnovená. Pracovala jako zdravotní sestra na operačním sále ve Vídni Mödlingu. Na popeleční středu 18. 2. 1942 byla na udání přímo na operačním sále zatčena pro rozšiřování básně proti nacismu a 30. 3. 1943 popravena gilotinou. Ještě před smrtí odpustila lékař, který ji gestapu udal. 21. 6. 1998 ji prohlásil bl. Jan Pavel II. za blahoslavenou. Na městském vídeňském hřbitově je místo, kde si mezi sestrami připomínáme tuto naši rodačku. Všechna významná místa z jejího života jsme navštívili a děkovali za tak krásný vzor pro náš život.

Sv. Klement Maria Hofbauer se narodil 26. prosince 1751 v Tasovcích u Znojma jako Jan Dvořák. Když mu bylo 10 let, zemřel mu tatínek a maminka zůstala s 5 dětmi sama, proto se musel jít Jeník učit pekařem. Po nějakém čase odešel do Vídně, kde začal studovat teologii. Studia dokončil v Římě, kde také vstoupil k redemptoristům, řádu Nejsvětějšího Vykupitele. S krajanem Tadeášem Hüblem odešel do Varšavy. Tam jeho kamarád a spolubratr nevydržel strádání a zemřel. Po skončení mise se Klement vrátil do Vídně, kde rovněž požehnaně působil. Je nazýván apoštolem Vídně a Varšavy. Zemřel 15. března 1820. Vzkříšení očekává v českém kostele Panny Marie Na nábreží ve Vídni. 20. července 1909 byl prohlášen za svatého.

Tolik o našich světcích.

A nyní k pouti, kterou jsme zahájili v kostele Panny Marie v Zábrdovicích. Poutníci mohli využít příležitosti ke svátosti smíření, tam, kde byla přijata za dítě Boží bl. Restituta. Po mši sv. následovala nezbytná prohlídka chrámu a už nás autobus unášel do Lechovic na nocleh. Ráno jsme cestovali do Vídně. První zastávkou byl kostel Panny Marie Na nábreží. Je jedním z nejstarších (po katedrále sv. Štěpána) a nejvýznamnějších chrámů Vídně. Před regulací Dunaje byl na nábreží a tento titul si zachoval. Sochy našich národních patronů kolem oltáře dokazují, že jde o český kostel. Po mši svaté celebrowané Oblátem Panny Marie Neposkvrněné P. Tomášem Vyhnálkem jsme vykonali ještě krátkou pobožnost u hrobu sv. K. M. Hofbauera. Otec Tomáš nás provázel Vídni a ukázal nám několik významných míst hlavního města Rakouska. Ať už to byl kostel Devíti kůrů andělských, kostel sv. Petra, blízko něhož bydlel Tomáš Garigue Masaryk, hlavní vídeňský kostel - katedrálu sv. Štěpána (pokrytá taškami z moravské Poštorné), Trojiční sloup, františkánský kostel sv. Kříže s hrobkou císařské rodiny a oltářem našeho sv. Jana Nepomuckého. Kostel sv. Michaela archanděla, hrad Hofburg, španělskou jezdeckou školu s bílými Lipicány, radnici, divadlo, muzeum a jiné. Odpoledne,

za doprovodu Marty Halvové, nás přímo v pamětní místnosti nemocnice seznámila matka představená Hartmanek s životem bl. Restituty. Po prohlídce kostela sv. Brigity (zasvěceně o něm hovořil pan Bek) hledáme na ústředním hřbitově místo, kde jsou Hartmanky pohřbeny. Pan jáhen se nenechal odbýt a další branou vcházíme do hledaného prostoru. Nalézáme místo s tabulkou S. M. Restituty. Díky Bohu.

Vyhlídka na dobrou večeři nás pohání do autobusu. Kolem Hundertwasserovy spalovny si to míříme ven z Vídně opět do Lechovic. Výborná večeře i snídaně nás naladily do pohody nedělního rána. Nemohli jsme si nechat ujít návštěvu posledního odpočinku 82 řeholních sester vystěhovaných z klášterů v době totality, mezi nimiž je S. M. Romana Vaverková z Trpína. Farní kostel Panny Marie - Dobré pastýřky v Lechovicích spravuje P. Marek Orko Vácha, známý kněz, biolog a cestovatel. Tak, jako jeho knihy, tak bylo poutavé i nedělní kázání. A opět cestujeme. Tentokrát směr Slup, kde si prohlížíme vodní mlýn - 4 stolice, 4 náhony a 4 vodní kola - vše provozuschopné. Ve Slupi ještě navštěvujeme, zvláště pro pány kluky zajímavý, bunkr z doby před 2. světovou válkou, kde si mládenci mohou dokonce zastřílet. Cesta nás vede dále do znojemského podzemí - opět něco zajímavého pro naše školáky. Pan děkan Bartoš nás provází kostelem sv. Mikuláše se zvláštní kazatelnou v podobě zeměkoule.

Ve farním kostele v Tasovicích děkujeme za křest nejen sv. Klementa, ale i každý za svůj. Menší kostel s patronciem tohoto světce stojí na místě jeho rodného domu. Je poměrně nový - vysvěcen v roce 1933. P. Šindelář nám na závěr pouti žehná ostatkem sv. K. M. Hofbauera. V Lechovicích se zastavujeme na pozdní oběd (nebo chcete-li časnou večeři) a potom už se ubíráme k domovu. Jistě mohu hovořit za všechny, poutní zájezd, připravený a vedený panem jáhnem Ladislavem Kincem byl velmi zdařilý. Není snad účastníka, kterému by se nelíbil. Jen je škoda, že se ho z naší farnosti zúčastnilo tak málo farníků. A proto ještě na závěr Bohu díky.

J.B.

Ministranti v Olomouci

Dne 14.5. jsme se vypravili na ministrantský den do kněžského semináře v Olomouci. Z Olešnice nás jelo dvanáct. Jel s námi i pan farář. Do autobusu k nám potom přisedli ministranti z Kunštátu a z Boskovic.

Když jsme dorazili do semináře, tak jsme se přihlásili a byli jsme rozděleni do skupin podle věkových kategorií. I holky - ministrantky - měly své vlastní skupinky. Celkem nás dorazilo asi 1000 ministrantů. Následovala mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem. Pak začalo velké soutěžení. Mezi soutěžemi jsme dostali výborný oběd, který nám připravily sestřičky. Po obědě jsme pokračovali v soutěžích. Celý den probíhal na téma příchodu Cyrila a Metoděje, se kterými jsme se také „osobně“ setkali. Hlavně svatého Cyrila jako bychom už někde viděli (zdravíme našeho bohoslovce Karla)! Nakonec jsme dostali ceny, v naší věkové kategorii jsme skončili na 3. místě.

Celý den jsem si užil a už se těším na další ministrantský den.

Míra Š.

První svaté přijímání

Neděle 15. května byla v naší farnosti ve znamení prvního svatého přijímání. Vždycky mě při pohledu na ty vyšňořené děti naplňuje velká radost. A letos opět o to víc, že mezi čtyřmi děvčaty a devíti chlapci bylo i jedno naše dítko.

Ta dětská opravdovost, se kterou se připravují na přijetí svátosti, se mě velmi dotýká. Ta starost, aby všechno udělaly dobře. To usebrání při zpytování svědomí před první svátostí smíření, a pak neposednost v partě před zpovědnicí. Ty vážné tváře a důstojný krok v liturgickém průvodu kostelem a mírná nervozita. Sváteční oblečení a přítomnost širší rodiny...

V těch chvílích rozumím důležitosti všech těch výjimečných okolností a sváteční atmosféry. Vždyť něco tak důležitého, jako setkání s Kristem v podobě pokrmu si slavnostnost a výjimečnost zaslouží. Snad si děti i my všichni potom ve všednosti života vzpomeneme na tu slavnost a význam, jaký mají věci, jejichž výjimečnost si už možná kolikrát neuvědomujeme. Jsem moc vděčný, že je tato slavnost každoročně součástí života farnosti.

A jsem moc vděčný, že je skutečnou hostinou. I na té přirozené lidské bázi. Velmi milé bylo odpolední setkání v KFC Rafael s hokejovou příchutí.

Moc bych všem dětem přál, aby je přijímání Eucharistie přibližovalo ke Kristu, aby rostly ve své víře, objevovaly své dary a přinášely dobré ovoce. A přeji to i nám, protože je potřebujeme.

Díky Bohu a všem, kdo jim na této cestě pomáhají.

J. Kánský

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ - 1. kongres o Božím milosrdenství očima poutníka

Milosrdenství Boží je jedním z nejdůležitějších darů Boha člověku. Nečeká na nás jen až na konci pozemské pouti, ale je mezi námi již dnes, podobně jako království Boží. A učí nás mít milé srdce i pro naše bližní.

1. národní kongres o Božím milosrdenství, který se konal 20. – 22. 5. 2011 ve Slavkovicích a Novém Městě na Moravě, je pro mě velkou posilou a radostí. A to hned z několika důvodů:

- Boží milosrdenství a vůbec Slavkovice jsou pro mě srdeční záležitostí
- Po stránce teoretické bych mezi lidmi těžko hledal povolanejší k předávání informací v kázáních a přednáškách. Ve společenství poutníků a přednášejících byla úžasná atmosféra, troufám si říci atmosféra „lásky Kristovy“
- To vše dokresleno přítomností zasvěcených osob, které mnohdy s doprovodem kytary vedly modlitby
- Po stránce organizační bez chybičky, žádné zmatky, velký dík patří otcům pallotínům a ostatním organizátorům, počasí (nedělní mše pod širým nebem) jak na objednávku
- Svědectví několika poutníků pěší pouti k Božímu milosrdenství Fulnek – Slavkovice
- Atmosféra umocněna mariánskou úctou, zvláště v tomto měsíci Panny Marie

O programu kongresu byla zmínka v katolickém týdeníku č. 22., já uvedu jen několik málo myšlenek, které mě z přednášek a kázání nejvíce oslovily:

Administrátor farnosti Želiv PhDr., ThMgr., Jaroslav Šimek

-- Dábel je otec lži, činí lidi hluchými k hříchu

-- Panna Maria je vzorem důvěry v Boha

-- Neberme věci jako náhody, ale jako souvislosti

-- Věnujme se maličkostem - odpuštění, mít rád ...

Biskup brněnský, Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle

-- Nebuďme konzumenty Božího milosrdenství, ale jeho šířiteli mezi lidmi

ThDr. Petr Šandera, brněnský biskup Církve čb. husitské

-- Pokoj Boží převyšuje každé pomýšlení

-- Bůh nám jde naproti, zvedá nás z bahna

-- Boží láska obnoví i lidsky neobnovitelné

MUDr. Viola Svobodová, Hospic sv. Alžběty v Brně

-- Porovnání sv. Petra a Jidáše v jejich chápání Božího milosrdenství

-- Máme své představy o tom, co by měl druhý člověk dělat, pokud to nedělá, tak zatvrdíme své srdce

-- Často nedokážeme odpustit ani sami sobě

-- Člověk umírá tak, jak žil

-- Nestačí znát výroky písma, ale je nutné podle i nich žít!

Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký

- Zamyšlení nad apoštolem Tomášem
- Boží slovo je pohled do vesmíru, kde nedohlédneme konce
- Bůh má pro každého nějaké poselství, jen je třeba naslouchat (Bible, kázání ...)

Generální vikář brněnské diecéze Jiří Mikulášek

- Vztah mezi Božím milosrdenstvím a spravedlností - láska je základní, je silnější než spravedlnost
- Peklo je úplná samota
- Nedostatkem Jidáše nebyla jen zrada, ale hlavně malá víra v Boží milosrdenství

Otec Pavel Habrovec

- Seznámil nás s plány na postavení nového poutního kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích
- Jen velká láska je schopná bezmezné důvěry
- Místem Božího milosrdenství je Eucharistie a svátost pokání, Eucharistie nás přibližuje k lásce
- Milosrdná láska je silnější než hřích
- Cílem Eucharistie není, abych žil já, ale aby ve mně žil Kristus
- Co nastalo v Panně Marii může nastat v každém z nás - Božím slovem a Eucharistií

Závěrem bych chtěl pozvat jménem otců pallotínů na budoucí možný kongres, dá-li Pán, a na pěší pouť k Božímu milosrdenství. Pout' se bude konat 23. - 30. 7. 2011, tentokrát ve dvou proudech - z Fulneku a nově z Říčan do Slavkovic (více na <http://www.pou.cz/>).

Důvěřujme Ježíši a věrme v milosrdenství Boží. Bohu díky

Pavel

100 let jednoty Orla v Olešnici

V letošním roce si připomínáme 100 let od založení jednoty Orla v Olešnici. Při této příležitosti byly uspořádány oslavy, jejichž součástí byl již 12. ročník Memoriálu P. Leopolda Benáčka v přespolním běhu. Závodů jsou pořádány na počest P. Benáčka, který se v předválečné době velkou měrou zasloužil o rozvoj olešnického Orla a stavbu Orlovny.

Běhu se zúčastnilo na 130 závodníků z jedenácti moravských orelských jednot. Soutěžilo se ve dvaceti kategoriích. Naši jednotu reprezentovalo 26 závodníků, převážně z řad mládeže. Jako hosté se závodu zúčastnili i nový starosta Orla br. Ing. Stanislav Juránek, místostarosta br. Božetěch Kostelka, starosta župy br. Stanislav Kamba, pan farář o. Pavel Lazárek a starosta města Olešnice PaedDr. Zdeněk Peša. Závod proběhl v přátelské soutěžní atmosféře.

V neděli 22.5. po dlouhých přípravách nadešel okamžik našich oslav. Orlové a farníci se sešli na slavnostní mši svaté, která se konala ve 14.00 a celebroidl ji duchovní rádce Orla P. Kopecký společně s našim otcem P. Lazárkem. Na závěr mše svaté zazněla česká státní hymna. Poté jsme se přesunuli průvodem v čele s krojovanými děvčaty do Orlovny, kde pokračovaly další oslavy.

Na zahradě Orlovny byl připraven odpolední program pro rodiče s dětmi. Hlavním bodem bylo vystoupení skupiny historického šermu. Po úvodních proslovech hostů v čele se starostou Orla br. Stanislavem Juránkem pokračoval program v sále Orlovny pro všechny ostatní. Poté Ústředí Orla ocenilo členy naší jednoty. Krátkou kulturní vložkou zpestřilo odpoledne vystoupení nejmladších dětí. Následně přednesl starosta naší jednoty br. Josef Soukal souhrnnou zprávu o historii a současnosti naší jednoty, kterou doprovázela prezentace naší činnosti. Po občerstvení následovala volná diskuze mezi hosty a účastníky oslav. Po 20 hodině jsme se všichni v dobré náladě a plni dojmů rozcházeli domů.

M.

Noc kostelů 2011 - dětský program u minoritů v Brně

V pátek 27.5.2011 se v Rakousku, České republice, a letos poprvé i na Slovensku, uskutečnila Noc kostelů. V Brně to byl již její třetí ročník. Kostely lákaly návštěvníky komentovanými prohlídkami, koncerty, přednáškami, divadly, otevřením jinak nepřístupných prostor, tvůrčími dílnami, programy pro děti atd. O tom, že to byla nabídka velice lákavá svědčí to, že i přes nepřízeň počasí navštívilo kostely a modlitebny v České republice více než 300 000 lidí.

Mnozí z olešnických farníků se Noci kostelů zúčastnili jako návštěvníci. A pak tu bylo ještě pár olešňáků, kteří se zařadili mezi pořadatele. Jelikož v Brně navštěvují spolčo mládeže u minoritů, tak jsem se zapojila do příprav a realizace programu v brněnské farnosti sv. Janů, kterou bratři minorité spravují. Pro jistotu jsem si vzala na pomoc ještě Helču. Naše spolčo mělo opět na starost program pro děti. Letošní noc kostelů v této farnosti byla tématicky zaměřena na otevírání (minoritských) pokladů, a proto se heslem dětského programu staly tyto verše: „Nehromadíte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6, 19 – 21). Začaly jsme dětskou mší svatou a po ní hned přišly na řadu soutěže, které probíhaly až do 23 hodin. Děti musely splnit osm úkolů. Nebyly to však úkoly jednoduché, musely např. poskládat puzzle v rukavicích-palcících, projít poslepu za pomoci slepecké hole obtížný terén, projet trasu na invalidním vozíku, domluvit se beze slov a zvuků aj. Po splnění všech úkolů si mohly zajít pro odměnu. Kolem deváté hodiny byly soutěže na chvíli přerušeny, protože jsme pro děti hráli divadlo o malém Pét'ovi. Během večera se na programu vystřídalo 89 dětí, a protože některé děti byly velmi šikovné, rychlé a šly dvakrát, rozdalo se nakonec 128 cen. Když program pro děti skončil, objevila se u minoritů výprava utahaných mládežníků z Olešnice, které jsme usadili do kapitulní síně, půjčili jim invalidní vozík a nechali je, aby si odpočinuli. Moc dlouho jim to však nevydrželo, protože se běželi podívat na ohňostroj. Já a Helča jsme se vydaly podívat do blízkého kostela sv. Josefa, který byl po dvaceti letech výjimečně otevřený, a pak jsme se byli podívat do minoritské Lorety, kde byla výstava o sv. Maxmiliánu Maria Colbe. Chvilí před půlnocí jsme zašly do kostela sv. Janů na adoraci, kterou doprovázela gregoriánská schola. Po závěrečném požehnání jsme se vydaly k Petrovu, kde už na nás čekali olešňáci nacrávající se pizzou od pana faráře a všichni jsme jeli domů.

Markéta B.

Pozvánky

- 3.7.2011 pouť Křtěnov, mše svatá v 11 hodin
5.7.2011 pouť Crhov, mše svatá v 11 hodin
17.7.2011 pouť Kněževy, mše svatá v 11 hodin
24.7.2011 pouť Vír, mše svatá v 9,30 hodin
pouť Majdalenka, mše svatá v 11 hodin
7.8.2011 pouť Olešnice, mše svatá v 6.45, 8 a 11 hodin

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni

*dne 23.4.2011 Žaneta Homolková, nar. 13.4.1983 v Moravské Třebové;
také přijala svátost biřmování a svátost eucharistie
dne 1.5.2011 Barbora Procházková, nar. 31.3.2011 v Boskovicích
dne 1.5.2011 Monika Svobodová, nar. 24.10.2006 v Brně
dne 1.5.2011 Radmila Kubíčková, nar. 26.1.2011 v Boskovicích
dne 1.5.2011 Daniel Peša, nar. 2.2.2011 v Boskovicích
dne 1.5.2011 Aneta Kadlecová, nar. 27.10.2010 v Prostějově
dne 5.6.2011 Hana Kroupová, nar. 13.4.2011 v Brně*

K prvnímu svatému přijímání přistoupili:

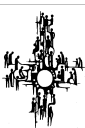
Michaela Danzingerová, Alena Neumannová, Lenka Plchoutová, Natálie Šváblová,
Josef Čípek, Tomáš Gloser, Přemysl Gracias, Adam Holas, Tomáš Kánský, Stanislav
Knotek, Jan Nechuta, František Peterka, František Šafář, Viktor Šafařík, Petr Vaverka

Do stavu manželského vstoupili

dne 30.4.2011 Žaneta Homolková a Pavel Horáček

Na poslední cestě jsme vyprovodili

*dne 9.4.2011 paní Ludmilu Šafaříkovou, nar.27.7.1925
dne 6.5.2011 pana Františka Fučíka, nar. 16.8.1925
dne 13.5.2011 paní Marii Knotkovou, nar. 15.11.1920
dne 21.5.2011 paní Marii Mistrovou, nar. 8.2.1945
dne 1.6.2011 paní Gertrudu Čákrťovou, nar. 8.6.1920*

Poděkování

„Dnešní doba je o finanční gramotnosti.... je třeba vždy správně propočítat, jestli náklady každé činnosti nejsou vyšší než její zisk ..., potom je taková činnost ztrátová a není vhodné ji dále vykonávat....“. Takovým a podobným zásadám nás učí dnešní doba. Čistě ekonomicky a pragmaticky vzato jsou pravdivá, o tom není pochyb. O to víc je úcty hodný každý počin, který do této rovnice nezapadá, protože se řídí hodnotami, které se finančně těžko zhodnocují.

Zvykli jsme si na to, že „holky chodí do Klubka“ a „kluci na ministranty“, baví je to, obdarovává je to, formuje je to a my rodiče jsme tomu víc než rádi. Kdyby se ti, co tyto aktivity zajišťují, chovali ryze ekonomicky, žádné klubko, ani nic dalšího by nebylo. Chci poděkovat všem mládežníkům, kteří našim dětem ukazují na poklady, kterým rez ani mol ublížit nemohou.

za rodiče M.K.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.